Zaak 248/84 R

Bondsrepubliek Duitsland
tegen
Commissie van de Europese Gemeenschappen

„Steunmaatregelen voor regionale investeringen"

Samenvatting

Kort geding — Opschorting van tenuitvoerlegging — Voorwaarden voor verlening (EEG-Verdrag, artikel 185)

BESCHIKKING VAN DE PRESIDENT VAN HET HOF
13 juni 1985 *

In zaak 248/84 R,

Bondsrepubliek Duitsland, vertegenwoordigd door M. Seidel, Ministerialrat, bijgestaan door prof. R. Lukes, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ter Ambassade van de Bondsrepubliek Duitsland,

verzoekster,

tegen

* Procestaal: Duits.

Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur N. Koch, als gemachtigde, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij G. Kremlis, lid van haar juridische dienst, Bâtiment Jean Monnet, Kirchberg,

verweerster,

betreffende een verzoek om opschorting van de tenuitvoerlegging van artikel 1 van beschikking nr. 85/12 van de Commissie van 23 juli 1984 (COM(84) 1272) inzake het regionale programma voor economische ontwikkeling van het Land Nordrhein-Westfalen,

geeft

DE PRESIDENT VAN HET HOF VAN JUSTITIE
VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN

de navolgende

BESCHIKKING

1 Verzoekster heeft op 16 oktober 1984 beroep ingesteld tot nietigverklaring van beschikking nr. 85/12 van de Commissie van 23 juli 1984, voor zover deze de toekenning van steun volgens de richtsnoeren voor de toekenning van investeringssteun ter verbetering van de regionale economische structuur van het Land Nordrhein-Westfalen (regionaal economisch ontwikkelingsprogramma), zoals geformuleerd in het rondschrijven van de minister van Economische Zaken, Middenstand en Verkeer van 10 juni 1982, in de arbeidsmarktregio's Borken-Bocholt en Siegen na 30 juni 1985 verbiedt.

2 Bij verzoekschrift neergelegd ter griffie van het Hof op 15 mei 1985, verzocht de Bondsrepubliek Duitsland het Hof om opschorting van de tenuitvoerlegging van genoemde beschikking van de Commissie, totdat het Hof zou hebben beslist over het beroep ten principale.

3 De Duitse regering stelt dat, wanneer deze — betrekkelijk geringe — investeringssteun in de arbeidsmarktregio's Borken-Bocholt en Siegen na 30 juni 1985 ongeoorloofd zou worden, de zorgwekkende structurele economische situatie in die twee arbeidsmarktregio's in nog sterkere mate verder zou verslechteren.

4 Toepassing van de beschikking van de Commissie zou ernstig nadeel meebrengen niet enkel voor het Land Nordrhein-Westfalen, welks steunmaatregelen ongeoorloofd zouden worden, doch ook voor de gemeenten in de twee arbeidsmarktregio's en voor hun inwoners. De thans reeds slechte situatie op de arbeidsmarkt zou daardoor nog slechter worden.

5 Een gunstige beslissing van het Hof op het beroep in de hoofdzaak zou de te verwachten nadelen niet meer goed kunnen maken, daar de ondernemingen hun investeringsplannen dan al zouden hebben opgegeven of ze elders zouden hebben verwezenlijkt. Anderzijds zou afweging van de betrokken belangen tot de conclusie leiden dat, zelfs indien het Hof het beroep in de hoofdzaak zou verwerpen, een latere inwerkingtreding van de beschikking van de Commissie geen schade zou toebrengen aan de Gemeenschap. De Commissie heeft immers reeds bepaald dat de beschikking niet onmiddellijk, doch pas op 30 juni 1985 van kracht wordt.

6 De gevraagde voorlopige maatregel zou niet prejudiciëren op 's Hofs arrest. Het verzoek om uitstel zou slechts betrekking hebben op de datum van inwerkingtreding van de beschikking van de Commissie en niet op de geldigheid ervan.

7 De Commissie wijst erop, dat handhaving voor een bepaalde tijd van een door de Commissie verboden steunmaatregel volgens artikel 93, lid 2, EEG-Verdrag enkel mogelijk is bij een bestaande steunregeling, maar niet voor een steunregeling waarvan de voorgenomen invoering of wijziging ter kennis van de Commissie moet worden gebracht. In casu zou dit betekenen, dat het verbod om de door het Land Nordrhein-Westfalen voorziene steunmaatregelen na 30 juni 1985 toe te passen, tot die datum slechts de voortzetting van die steun toelaat tot het maximumpercentage van de reeds toegekende steun, dat wil zeggen tot 7,5% doch niet de beoogde verhoging van de steunmaxima met 2,5%. Deze verhoging zou door de bestreden beschikking met onmiddellijke ingang worden verboden.

8 Overigens zou ook na 30 juni 1985 nog steun kunnen worden toegekend, indien de steunaanvraag vóór die datum bij de bevoegde instanties van het Land Nordrhein-Westfalen binnenkomt. Bovendien zouden die instanties steunaanvragen ook na 30 juni 1985 kunnen accepteren en, indien de bestreden beschikking zou worden nietigverklaard, ze achteraf kunnen inwilligen. Het feit dat de beschikking van de Commissie bij de belanghebbenden bekend was, zou hebben geleid tot een op-

eenhoping van aanvragen in de periode vóór het einde van de termijn en tot een vervroegde goedkeuring van steunprojecten.

9 De Commissie wijst erop dat, zoals verzoekster zelf toegeeft, een steun van maximaal 7,5% op zichzelf niet doorslaggevend is voor de investeringsbeslissingen van de ondernemingen. Aangezien de tenuitvoerlegging van de bestreden beschikking geen merkbare vermindering van het na 30 juni 1985 te verwachten aantal investeringsplannen teweeg kan brengen, zou daardoor ook geen ernstig en onherstelbaar nadeel voor de betrokken gemeenten en hun inwoners kunnen ontstaan. Subsidiair stelt verweerster, dat verzoekster niet heeft aangetoond dat de ongunstige economische structuur verder zou verslechteren. In ieder geval zou verzoekster met haar argument betreffende het „voortduren van de ongunstige structureel-economische situatie" vooruitlopen op de beslissing in de hoofdzaak.

10 Volgens vaste rechtspraak van het Hof dient een verzoek in kort geding spoedeisend te zijn in die zin, dat een voorlopige voorziening noodzakelijk is om ernstige en onherstelbare schade te voorkomen.

11 Verzoekster heeft niet overtuigend weten aan te tonen dat aan deze voorwaarde is voldaan. Zij heeft integendeel verklaard dat de in geding zijnde regionale steunmaatregelen op zich niet de doorslag geven bij de investeringsbeslissingen van de ondernemingen. Bovendien laat de bestreden beschikking de Duitse autoriteiten en de ondernemingen een termijn van een jaar om zich aan te passen aan het wegvallen van de steunmaatregelen, terwijl zij voorts toelaat dat ook na 30 juni 1985 steun wordt toegekend indien de aanvraag vóór die datum wordt ingediend. Voor het overige hebben de vertegenwoordigers van de Duitse regering niet weten aan te tonen dat er belangrijke investeringsprojecten bestaan waarvan de verwezenlijking in de nabije toekomst door het verbod van steunmaatregelen zou worden verhinderd.

12 In deze omstandigheden kan niet worden geoordeeld dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beschikking ernstige en onherstelbare schade zou veroorzaken.

DE PRESIDENT,

rechtdoende bij voorraad,

beschikt:

1) Het verzoek wordt afgewezen.

2) De beslissing omtrent de kosten wordt aangehouden.

Luxemburg, 13 juni 1985.

De griffier
P. Heim

De president
A. J. Mackenzie Stuart